

De mirakuløse helbredelsers hemmelighed

Bruno Gröning Livsvej som helbreder, humanist og idealist 3. del

Neues Europa, 1.10.1959

Gröning kendte gennem selviagttagelse til sin lidelse – Den sidste juleaftensfest – Døden melder sig – Døde Gröning af en åndelig infektion? – Ofrede han sig frivilligt for et medmenneske?

Vejen hjem

Forfølgelserne tiltog. Retslige og ikke retslige angreb mod den mirakuløse helbreder Gröning, fortsatte uden ende. Griskhedens byld, underslæbene, bedragerierne eksploderede; statsadvokaten beskæftigede sig med forretningsmagerne; de gentagne bønner om tilladelse til at helbrede, blev afvist. Mod Gröning selv, blev der indledt en retssag for overtrædelse af heilpraktikerloven, offentligheden blev uvenligt stemt mod Gröning, gennem et raffineret anlagt system af sensationelle afsløringer og gemene løgne.

Men så længe lidende endnu behøvede en hjælper, holdt Gröning fast ved sin mission. Han trodsede skæbnen af ansvarsbevidsthed overfor menneskeheden. 1950 var tiden kommet, for at trække sig tilbage fra masseforanstaltningerne. Men ikke tilbagetrækning fra hans mission. Gröning traf en aftale med heilpraktiker Enderlin i München, efter hvilken han kunne virke rådgivende og hjælpende i dennes praksis. Samtidigt ville Enderlin åbne en beskæftigelse for ham, hvor han ikke kunne komme i konflikt med loven. Denne løsning syntes under de givne omstændigheder at være ideel. Men i virkeligheden var den det modsatte. Enderlin holdt ikke sine løfter, hvad

Gröning skildrer i en levnedssberetning. Men kunne lidt senere købe sig en villa i Feldafing, og nyindrette den.

Alt syntes at bryde sammen om Gröning. Der kom bitre stunder. Det drejede sig for ham ikke om ham selv, men om hans mission.

I disse stunder fandt Gröning "det eneste ærlige, oprigtige menneske, der kunne hjælpe ham med at bringe orden i forholdene igen, og begynde forfra".

Og straks indfandt de gamle kredse sig igen. Hans tidligere manager, E. A. Schmidt, nærmede sig ham igen. Dennes værk "Die Wunderheilungen des Bruno Gröning" udkom, og fik mange, mange læsere. Og igen blev forholdene mørke. Det kom til retssager mellem Gröning og Schmidt. Også Enderlin forsøgte endnu engang at vinde Gröning tilbage, med løftet om at ville uddanne ham, så han kunne aflægge den officielle Heilpraktikereksamen. Men myndighederne afviste godkendelsen.

Gröning stillede sig nu kun til rådighed i snævre kredse i lokale "Gröning-forbund", der havde holdt sig til ham. I denne tid skrev han: "Min eneste fornødenhed er, at formidle mine tilhørere sjælelige kræfter, eller styrke deres egne kræfter på en sådan måde, at de dermed kan bringe orden i deres indre." – Kom syge til Gröning, henviste han dem først og fremmest til at have og beholde fuld tillid til deres læge. I disse tilfælde havde de allerede vundet op til 60 %. "Desuden var det mig et ægte og særligt behov, at fylde kirkerne med virkeligt troende mennesker."

Den store vennekreds, som Gröning havde fået i udlandet, levede i lande, som havde en virkelig fri, demokratisk lovgivning, og kunne derfor mindre generes af den strenge og ensidige, af uforstandige og almindelige konkurrencegrunde hårde, tyske heilpraktikerlovgivning.

Blandt dem befandt der sig særligt mange læger, som var i stand til at værdsætte Gröning, og hans virksomheds stadigt underfulde resultater. Langsomt glemte den blot sensationsgrådige masse Gröning. Pressens sensationsgrådighed hæftede sig ikke mere ved ham. Der kom rolige tider for Gröning og den indre modning. Den nedrakkede fandt nu fred i sin familie. Og netop i denne tid, var hans kræfter særligt stærke. Velsagtens, fordi hans indre ro var blevet større. De, som i denne tid lærte ham at kende, fandt i ham et menneske, der havde sejret, og med succes havde bestået popularitetens og sensationens Bloksbjerg, og i stor beskedenhed og åndelig ro, uforstyrret fortsatte sin mission.

Gröning havde kampen med omverdenens truende og forførende kræfter bag sig. Hans skæbne holdt endnu den sidste prøvelse rede for ham, den vanskeligste af dem alle: hans egen sygdom.

I denne tid blev han grebet af kimen til den lumske sygdom, som han senere, fjernt fra hjemmet, men varetaget af læger som var ham venligtsindede, skulle bukke under for.

Men indtil da var der, sammentrængt på det kortest mulige tidsrum, endnu meget at gøre. Gröning var utrættelig til det sidste. Gröning opgav aldrig sin mission. Selv om den undergravende kim i hans krop af og til udmattede ham, mistede han aldrig sin evne til at give vitale kraftstrømme fra sig. Hans sjælekraft syntes faktisk at vokse med kroppens forfald. Den åndelige helbredende kraft strømmede fortsat, med ham som mellemlid, hen til menneskene.

De, for hvem det synes paradoksalt, at en mirakuløs helbreder ikke formåede at helbrede sig selv, skulle tænke over, at det netop ville være et paradoks, om han kunne helbrede sig selv. Den, der kun er indstillet på at hjælpe sine medmennesker, må intet ville for sig selv, og netop ved at han afviste sit eget – og som vi ved fra Grönings egne notater, bevidst afviste det, selv om han faktisk selv kendte sin tilstand – forblev han i besiddelse af sine kræfter og sin mission.

Verden husker endnu den amerikanske udenrigsminister John Foster Dulles' i sandhed heroiske lidelse og død. Han var en tapper overvinder af den alvorligste og mest smertefulde sygdom, som menneskeheden bliver hjemsøgt af i dag: kræft.

Også Gröning døde af denne sygdom, der er skæbnebestemt for vor tid.

Men der er en enorm forskel i disse to mænds lidelse og død: John Foster Dulles overvandt sin lidelse, fordi det forekom ham nødvendigt, ikke at trække sig tilbage fra ansvaret for sin politiske opgave før sit sidste øjeblik.

Hos Bruno Gröning var den syges forhold til sin sygdom meget dybere. Gröning vidste ganske nøjagtig besked om ethvert stadium af sin sygdom. Han vidste også, at hans egne helbredende kræfter, godt nok gjorde det muligt at overvinde symptomerne, og frem for alt smerterne, men at det ikke var ham givet at kunne helbrede sig selv. Enhver mirakuløs helbredelse er Guds nåde og tilladelse. De kan aldrig ske imod hans vilje, som bestemmer menneskets skæbne. Om Grönings lidelse og død, er der blevet skrevet meget. Meget af det er forvansket.

Fru Josette Gröning, forelagde os en nøjagtig beretning om det virkelige forløb af hans sygdom og bortgang¹. NEUES EUROPA er, som det første tidsskrift, i stand til at offentliggøre denne originale skildring.

¹ Bruno Gröning Stiftungs anmærkning: Den fuldstændige beretning "Sandheden om Bruno Grönings sygdom og død, befinder sig under Internetadressen <https://bruno-groening-stiftung.org/die-wahrheit-ueber-bruno-groenings-erkrankung-und.tod>

Egen lidelses mirakel

Indtil november 1958, hemmeligholdt Gröning, selv for sine nærmeste omgivelser, hvad han længe havde vidst: at han var angrebet af kræft. Han klagede aldrig, han var altid i godt humør, og modtog dagligt gæster og venner.

Så stor var også hans helbredende kraft for ham selv, at sygdommen hos ham forløb usædvanlig langsomt, og desuden havde et fredeligt forløb.

I november 1958 begyndte hans krop at forfalde, men selv i dette stadie aftog hans helbredende kraft ikke, et nyt bevis for, at den ikke udgik fra hans egen krop, som det af og til blev hævdet. Uden hans vidende, henvendte hans kone sig til deres gode ven og kræftforsker i Paris, dr. Pierre Grobon. Denne rådede i slutningen af november 1958 Gröning til at komme til ham. Da ægteparret Gröning begyndte denne kørsel, sagde Gröning til sin kone: "Tror du ikke, jeg ved, hvad jeg fejler? Jeg har kræft, og det har jeg haft længe. Det kan der ikke mere ændres ved."

Diagnosen i Paris var mavekræft. Dr. Grobon rådede til en øjeblikkelig operation, "måske er det allerede for sent", sagde han. Gröning modtog denne meddelelse helt afslappet; men han kunne endnu ikke beslutte sig til operation.

Julen 1958 stod for døren.! Han kunne ikke forbigå denne fest, uden at gøre den til slutpunktet for sin mission. "Nu kommer en operation i hvert fald ikke på tale. For mange, som jeg vil tale til ved julehøjtideligheden, venter på mig i Tyskland og i udlandet."

Forgæves bad dr. Grobon Gröning om straks at lade sig operere. Til hans bebrejdelser sagde Gröning:

"Jeg føler mig endnu frisk og stærk nok, til at kunne ofre mig for mine lidende medmennesker, og vil heller ikke aflyse nogen af mine planlagte foredrag."

"Gröning formåede med fuldt mesterskab, at beherske sine vitale funktioner. Ingen, der mødte ham dengang, kunne ane, at de stod overfor en mand, hvem en snarlig død var sikker. Han viste ingen tegn på hverken fysisk udmattelse eller psykisk modløshed.

Selv om det var ham nægtet at bruge sin mirakelkraft på sig selv, så stod den ham dog så meget til rådighed, at han formåede at overvinde sin krops fortsatte forfald.

Efter pres fra sine omgivelser, kørte Gröning fra Plochingen snart igen tilbage til Paris, hvor han selv sikkert kørte sin vogn. Dr. Grobon bragte sin patient til specialisten for kræftkirurgi, dr. Bellangers privatklinik. Denne vovede operationen, selv om han anså den for håbløs. Men han ville dog også gøre et sidste forsøg. Røntgenbillederne viste en vidt fremskreden mavekræft. Den havde ingen forbindelse med Grönings opsvulmede hals, hvad der ofte blev hævdet. Men kræften havde allerede bredt sig til andre organer.

Gennem de mirakuløse helbrederes ofte givne evne til selviagttagelse, vidste Gröning nøjagtig besked om sin tilstand.

”Når de har lukket mig op, vil de blive forbavsede over, hvad de får at se. Det er virkelig meget værre, end røntgenbillederne viser.”

Faktisk var lægerne dybt chokerede ved operationen. Maven var totalt ædt bort og inoperabel. I lever, blindtarm og ganglierne, viste der sig allerede metastaser.

Enhver anden, havde i denne tilstand ikke formået at gå et skridt mere, havde for længst ikke kunnet forlade sengen, og havde formentlig måttet blive kunstigt ernæret. Hos Gröning var det ikke sådan.

I de dage, der fulgte efter operationen, beholdt Gröning sin rødlige hudfarve og sit friske udseende. Hvert måltid spiste han med god appetit. Han ordinerede sig selv honning, som han spiste i store mængder.

Få dage efter operationen, forlod han sin seng, gjorde gymnastiske øvelser og knæbøjninger, og foretog på den sjette dag, endnu en spadseretur gennem gaderne i Paris. Sit sygeværrelse på tredje etage plejede han at nå til fods, i stedet for at bruge elevatoren.

Gröning kørte tilbage til Plochingen. Han insisterede på selv at køre sin vogn. Lægen forbød det, og Gröning svarede:

”Hvis menneskene blot kunne slippe deres stadige angst, ville de have mere succes i livet.”

Gröning tilbragte en glad julehøjtid. Mellem jul og nytår, var der det ene besøg efter det andet, og ingen af de besøgende mærkede, hvor frygtelig hans lidelse var. Trods lægernes forbud kørte han selv sin vogn, foretog lange spadsereture gennem de tilsnæede skove, og glædede sig over livet.

Hans helbredende kraft havde stadig ikke lidt skade. Hans arbejdskraft viste sig i talrige planlægninger og møder, og i at ville ansætte en ny sekretær.

Døden kommer til den mirakuløse helbreder

Den 6. januar 1959, sagde han ved morgenmaden til sin kone: ”Vi vil ikke ansætte en ny sekretær. I denne nat har jeg fået et stop. Vi vil meget snart køre tilbage til Paris. Det nøjagtige tidspunkt bestemmer jeg.” Gröning vidste nu nøjagtigt, at og hvornår døden ville komme til ham. Han kendte allerede tidspunktet.

Lidelsen forværredes tydeligt. Alligevel kørte han midt om vinteren, den 10. januar, i det voldsomste snevejr, med tog til et møde i Rhöndorf. En anden havde i hans situa-

tion ikke kunnet klare denne rejse om vinteren. Mesterligt beherskede han, også nu, stadig åndeligt sin fysiske forfatning.

Også nu hjalp han flere lidende til helbredelse. Kun erklærede han engang: "Det lykkeligste øjeblik i mit liv vil være, når jeg må forlade min krop!"

Han ventede på en indskydelse, og besked om tidspunktet for sin afrejse mod Paris – til døden.

Om mandagen, den 19. januar, gav han sin sekretær besked om at bestille flypladser til Paris. Den 21. januar 1959, forlod han Tyskland. I Paris måtte en akut lukning af tyktarmen opereres.

Det var nødvendigt med en uhørt viljekraft, for at kunne udholde hans lidelses udvikling. Fortsættelse følger

Biledeunderskrifter

[Billede: Bruno Gröning og dr. Grobon]

Bruno Gröning og hans læge, dr. Pierre Grobon, Paris.

[Bruno Grönings portræt, derunder en håndskrevet tekst]

Bruno Gröning og hans positive indstilling til Gud

Jeg er intet, Vorherre er alt.

Jeg vil hverken have penge eller guld, hvad jeg vil og kan, er at hjælpe og helbrede alle mennesker.

Den der bagtaler Gud, er ikke værd at blive hjulpet.

Alle menneskers største læge, er og bliver Vorherre.

Gröning"

[Billede: Bruno Gröning og dr. Bellanger]

Bruno Gröning og hans kirurg, dr. Henri Bellanger, Paris

Kilde:

Neues Europa, Stuttgart, 1.10.1959, S. 5